

204

קול דממה דקה ישמע

אומר ר' אשר

הכוונה לא ברעש ה'

לא בזה שאנחנו סוערים ונלחצים

מגלים יותר את מציאות הוי'

אדרבה בקול דממה דקה

תוך שקטות פנימי ושלוות הנפש ורבוני התבוננות

נזכה דבר ראשון לשמוע את עצמנו

ונזכה לשמוע את קול השופר הפרטי של כל אחד

ואחד

שהקדוש ברוך הוא קורא לו

וכאשר נהיה באחדות אמיתית

נזכה שקול השופר של כל אחד ואחד

יהפוך לקול שופר כללי בפרסום שם ה'

והתגלות כבוד שמו יתברך לעיני כל חי.

ישנם שני סוגים של פחד

ישנו אדם המפחד ממישהו שחזק ממנו או מהלא נודע מה יהיה איתי וכדו' וישנם אנשים שנכנסים בחודש הזה לפחד מהסוג הזה הענין הוא שלא בהכרח זה מביא אותי למקום בו אני רוצה באמת להגיע .

אך ישנו פחד מסוג אחר לגמרי, תאר לעצמך שאתה נמצא בקרבת האדם שהכי קרוב לליבך ואתה יודע שבעוד שעה קלה הוא עולה על טיסה ארוכה לכמה חודשים איזה פחד יש בך אתה מפחד ל'פספס' את השהות עימו ! ,פתאום אתה חושש להפסיד את ההנאה הגדולה להיות !! איתו עוד כמה דקות

אז חברים, בחודש אלול - המלך בשדה !!! הוא נמצא כ"כ קרוב אלינו. ואכן ישנו פחד גדול בימים אלו הפחד הוא שנגיע בעוד חודש לראש השנה ונגלה שפיספסנו חלילה את הזכות והעונג הגדול לשהות יחד עם המלך כי באמת שכולנו יודעים, מבינים וכוספים לדבר הנשגב ביותר !!! "בעולם שהוא - "קשר בורא

אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר אֲשֶׁר עָשָׂה לִּי מִבְּטַחִי

כל זמן שאתה לא יוצא מהנחה *שהקב"ה הוא הטוב* "הטוב" נקרא הטוב ההמוחלט ! זאת אומרת *שאינן שמה רע* רק בעולם הזה יש טוב-ורע . *רָאָה נִתְּתִי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַפְּנוֹת וְאֶת הַרְעָה* אבל אצל הרבש"ע מאתו לא תצא הרעות והטוב *כי שמה זה כולו טוב* כל זמן, שאתה לא מחליט את זה ! לא מתחיל כל הדרך הזה !

בכפר אחד חי לו אדם מבוגר, שכל הזמן היה ממורמר. תלונות היו שגורות בפיו יותר מכל דבר אחר. לא משנה מה היה קורה סביבו - תמיד היה לו מה לומר, לשלילה. אנשים היו נמנעים מלהיות בחברתו, שכן מצב רוחו היה מדבק.

והנה, יום אחד הכול השתנה. כשהוא הגיע לגיל 80, דבר מדדים ארע. השמועה פרסה לה כנפים: "האדם הזקן מאושר היום, הוא לא מתלונן על כלום, מחייך ומאיר פנים". כל אנשי הכפר החלו להתאסף, ושאלו את הזקן: "מה קרה לך?" הזקן ענה: "שום דבר מיוחד. במשך 80 שנה חיפשתי, רדפתי אחר האושר, ולא מצאתי. ואז החלטתי לחיות את שארית חיי ללא אושר, ופשוט ליהנות מהחיים. ולפתע הרגשתי משוחרר ומאושר כל כך."

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

בפרשתנו מובאת אחת הסיבות לקללות המנויות בפרשה, ולגלות בפרט – "תחת אשר לא עבדת את השם אלוך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל". ישנו ציוו על האדם להיות בשמחה. אך בעולם של השגיות ותחרות, פעמים שאתה מוצא את עצמך רץ ורץ, מחפש עוד ועוד. ואף על פי שיש לך "רוב כל", אתה עדין לא בשמחה.

הבה נלמד, באותה מידה שאנו רצים קדימה, גם לאהוב את מה שיש. פשוט לשחרר קצת, ולא רק לחתור למטרות, אלא גם ליהנות מהדרך.

בחודש אלול זהו זמן לחשבון נפש, לפני סוף השנה. הבה נקבל על עצמנו לא רק לא לרדוף כל הזמן אחרי דברים, אלא גם להפסיק לברוח מהם. כי מה שאדם בורח ממנו כל הזמן – הוא יצטרך להתמודד איתו בסופו של דבר. וכשתחליטו להתמודד, הקב"ה ייתן לכם כוחות. כי האדם לא יודע עד כמה חזק הוא, עד לרגע שבו "להיות חזק", זה כל מה שנשאר לו.

ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך
גוט שבת

אהבה התלויה בדבר - בטלה דבר בטלה אהבה,

אהבה שאינה תלויה בדבר – אהבת דוד ויונתן".

למה אני מתחבר למישהו אחר? כי יש משהו שחסר לי והשני יכול לתת לי אותו, אז אני אוהב אותו.

אבל האהבה הזו היא מוגבלת, כי מחר אני צריך משהו אחר – והחבר לא מסוגל לתת לי אותו, ואז, או שאני ממשיך להחזיק אותו במניפולציות במשך שנים – או שאני עוזב אותו.

אבל חבר, אין לך...

צריך לדעת, שהדבר שהוא שהיה חסר לך, זו היתה 'סיבה' מאת ה' להביא אותך לחבר הזה, כי זה החבר שלך בעולם. וברגע שהתחברת אליו – עליך לעבור מאהבה של אינטרס, מאהבה מוגבלת התלויה בדבר – לאהבה בלתי מוגבלת, אהבה למרות שהוא לא ממלא לי את החסר.

כי את החברות – ה' עשה, ולא הדבר שקיבלתי ממנו אז.

כשאדם חי את החברות בצורה הזו, יוצא שדווקא הדברים שלא קיבל מהחבר – הם שנותנים לו את הקשר האמיתי איתו, כי זה הביא אותו לאהבה שאינה תלויה בדבר, ולאהבה בלתי מוגבלת... בשם הויה

ה"י" זה צמצום דין כלים הכלים מביאים את האדם לצמצם נעלם העבר ונעלם העתיד ונשאר רק הנשימה של ההוה ששמה יש את הכניסה הבורא ובאותיות אחרי ה"י" מה נשאר לך המילה "הוה"

זאת אומרת הכלים צמצמו אותנו לחיות את הנשימה של ההוה כי שמה קורה הכל ושם זה הקשר האמיתי

כמו שר' אשר אמר ומי שחושב דקה אחת אחורה דקה אחת קדימה זה כבר אפיקורסות

מה הביא אותו לאמונה ה"י" הצמצום פינו מקום למה לחיות בהוה

ומה יש בהוה זה רק אמונה כי אין כבר אדם עבר אין עתיד עדיין מ"מ האמונה זה כח גרעיני של אין סוף *הוד והדר לפניו* *עוז וחדוה במקומו*

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

כל העוז וכל השמחה שקיים בעולם
זה רק מתי שהאדם דבק "במקומו"
אבל ברגע שרוצה להכנס *להבנה*
מתנתקים ממקומו!!

ואולי בצדק כי אני רוצה לשלוט
אבל צריכים להיות חכם
לבוא עכשיו ל.. *מקומו*

ולהסכים שלא יהא ליבו חלוק על מקומו
ואני לא יכול להבין ולא יכול להשיג
ועדיף להכנס ל.. *מקומו* "ולהשאר מחובר"
מאשר להשאר עם הצדק "ואז אני מתנתק"

אָדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מֶלֶךְ – בְּטָרֶם פְּלִי־צִיר נִקְרָא,
לְעֵת נַעֲשֶׂה בְּחַפְצוֹ פֶלֶא – אֲזִי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא,

ב אדון עולם אשר מלך
"בעת נעשה בחפצו כל

אזי מלך שמו נקרא. הכוונה: כשאנחנו מקבלים על
ידי הכנעה ש
כל מה שעובר עלינו זה חפצו,
אז הוא נקרא מלך

וכשהוא מלך אז זה כבר הרחמים
וכבר גאולה

ולא צריכים לחכות למשהו שיקרה(מ"מ)
האמנתי שבת שובה
רבי אשר התנגד בכל תוקף, לכל ניסיון,
להכתיר אותו כרבי לחסידים.
כנראה, כדי להרחיק אותנו מפינוקים
ולחנך לאחריות עצמית.
תכלית עבודתנו היא,
הכרת תלותנו ברחמי ה' בכל רגע.

האחריות העצמית, הנדרשת לעבודה זו,
היא, הכרת "סכנת שכחת יסוד האין",
כי רק מהכרת "יסוד האין",
אפשר להכיר את הרחמים.
גם צדיקים חששו, לסמוך,
על "שטר ביטוח" של ה',

רבי אשר היה אומר:
עבודת יוה"כ –

שיגיע אדם לבחינת "גולם"

היינו לבחינת "וחטאתי נגדי תמיד",
שמודה על חטאיו

ואז מגיע ל"מכל חטאתיכם לפני ה'".
שמה יאבדו את קשר הרחמים עם ה'.

אחרי תפילת ליל יו"כ היו חברים יושבים עם ר'
אשר במרפסת ביתו.
זכורה פעם אחת, כאשר תוך כדי דיבור,
הפנה ראשו לאחור ואמר לאחד החברים,
"מה אתה מספר, שאתה חסיד של רבי אשר.
קבלתם דרך, תעבדו".

רבי אשר התרחק והורה להתרחק מפינוקים.
כאשר נכד שלו רצה להבריא ממנו יתושים,
אמר לו, "יונגער מאן, צריך לסבול קצת
בחיים...".

ההשלכות השליליות של הפינוק, הן:
העמדת האדם במרכז ובריחה מאחריות.

אחריות אישית מתבטאת בתחומים רבים:
כאשר אדם מתעצל להרים מטבע,
שרק הוא הבחין בה, זוהי הפקרות.
זהו פגם בהשגחה פרטית:

ה' זימן לך מטבע, רק אתה ראית אותה.
צדיקים "ממונם חביב עליהם כגופם",

כי אחרת, זהו פגם באמונה: כאילו משהו מיותר
בעולמם.

רבי אשר

התקומם מאד נגד תופעות אלו.

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

בתחילת דרכי בחבורה, סיפרו לי חברים,
שמספר שבועות לפני הצטרפותי,
הם היו עמו באחד מקברי הצדיקים והוא הכריז,
"חברים, נגמרו הפינוקים תתחילו לעבוד".
ואמנם מאז לא היו, כמעט, שיחות נפש פרטיות.
הוא דיבר לפני כל החבורה.
(י.ג.)

כאשר אדם מתעצל להרים קליפת בנה ולהשליכה
לאשפה,
זוהי בריחה מאחריות: למה דווקא אני?
סילוק כוסות דביקים מעל שולחנות בית המדרש,
גם הוא עניין של אחריות אישית.
רבי אשר
התקומם מאד נגד תופעות אלו.

. רבי אשר הדריך,
לקחת אחריות על עצמנו.
אחד הפינוקים המצוי ביותר הוא סיפוק המסכנות.
סיפוק זה משחרר אדם מאחריות:
כולם אשמים והוא קורבן מסכן.
זוהי הפקרות.
אמר לי הגבאי, אני אגיד לך את האמת,

עוד לפני שנגשת אלי להגיד לי שאתה מחכה,
כבר נכנסתי לרבי אשר ואמרתי לו
שהספינקער נמצא בחוץ, האם להכניס אותו.
רבי אשר היה אומר 'שיחכה'.

עבר עוד חצי שעה שוב הזכרתי,
רבי אשר עונה 'שיחכה'.

'הוא כבר מחכה שעתיים!' 'שיחכה'...

מישהו שאל ר' אשר פעם

למה אתה עושה לו את זה?

רבי אשר ענה: 'ככה אני מקרב אותו לדרך,
עי"ז שאני לא מכניס אותו'.

"בים דרך,

ושבילך במים רבים,

ועקבותיך לא נודעו".

יש וספינה נשלחת במהירות דרכה בים,

היא עושה שובל ארוך בים,

כמין דרך במים רבים,

אולם אם לא רצים אחרי זה מיד,

הרי שהכל נמוג ברגע קצר.

האמנתי כי תצא

יראת שמים,

כפי שר' אשר לימד,

היא הכרת "סכנת יסוד האין".

באשר היא אשר מגלה "מאין ירק זה חי".

איך אני עומד בניסיון של המידה שלי?

רק בסייעתא דשמיא, היא הסיבה שה'

שולח לי עם הניסיון, למנעני מן הנפילה

התסכול:

מוכרת ההרגשה של ריחוק מן ה',

והעדר הרגשת אהבת ה',

למרות שמשתדלים להתקרב אליו ית"ש.

ובפרט

גדולה חלישות הדעת,

כאשר מכירים מישהו שמקרין אהבת ה',

"מדוע אני לא מרגיש?"

בד בבד מתחילה האשמה עצמית.

וכמובן שלא זו הדרך.

ר' אשר לא סמך ידו על הרגשות, רק על עבודה,

כי בהרגש יש נגיעה עצמית.

הוא דיבר על עבודת ה',

למרות שלא מרגישים ולא כלום.

כפי שקיבל על עצמו הבעש"ט,

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

לעבוד את ה', גם בלי עולם הבא.

308

העבודה הקשה הזו אינה מסתיימת לעולם,
כי כל כמה שהאדם עובד את ה' באמת,
הוא נמצא בסכנה עצומה,
שדוקא העבודה הזו תביא אותו למחשבה של
גאווה,
ומאוד מאוד קשה להנצל מזה,
על ההולכים בדרך הזה נאמר
"לא עליך המלאכה לגמור
ואין אתה בן חורין
להפטר ממנה"

שנה אחת לפני פסח לא הגיע משלוח של תפוחי
אדמה
והיה מחסור גדול, וכמובן שמחירם עלה מאוד,
ר' אשר דאג מאוד מה יהיה עם העניים שרוב
מאכלם בפסח זה תפוחי אדמה,
הוא הלך לחנות של מזרחי שאל אם הוא יכול
לקבל תרומה של תפוחי אדמה? הם הראו לו פינה
אחת בחנות ששם היו תשעים שקים של תפוחי א'
שהתחילו להירקב

ואמרו לו מה שתוציא משם זה שלו
ר' אשר היה בא יום יום ולוקח תפוח אדמה אחד
אחרי השני רוחץ אותו במים, חותך ממנו את
החלק הטוב ושם בעגלה, היו גם הרבה תפוחי א'
שכשרחצו אותם ראו שהם לא רקובים,
וכך הוא מילא יום יום עגלת תינוק מלאה בשקים
של תפוחי א' והלך לחלקם למשפחות
יום אחד כשר' אשר היה ברחוב פינס נשבר גלגל
אחד מהעגלה
והעגלה התהפכה וכל התפוחי א' התגלגלו במורד רח
פינס עד למטה

"לא התעצלתי" - סיפר ר"א - ואספתי חזרה את
כל התפוחי א' לתוך העגלה, ועם העגלה השבורה
נגררתי עד הבית וכל התפוחי אדמה הגיעו
לנצרכים

פעם אחת התארחנו בשבת קודש אצל ר' אשר,
לאחר צאת השבת אשתי רצתה לומר לו מילה
טובה ואמרה: האוכל היה ממש טעים ומיוחד,
הגיב ר' אשר, אין לי שום חלק בזה

אמר פעם ר' אשר לר' פישל העניג (שהיה
מהראשונים בחבורה): ווען דו טוסט א טובה
יענעם מיינסט נישט יענעם/ אפשר איין פרוצענט
יא.

(כשאתה עושה טובה לזולת. אתה לא מתכוון
לטובתו כי אם אחוז אחד בקושי.)
ואמר לי ר' פישל: שהיה לו קשה מאוד לקבל את
הדברים ולקח לו זמן רב עד שנוכח באמיתותם.

==

הייתי נוכח בביתו של ר' אשר ביום החופה של
בתו חיה וסרמן תחיל' שעה לפני צאתו לחופה,
היה שם בבית בחור שלא היה בריא בנפשו
שהתגרר בביתו באותה תקופה,
ר' אשר אמר לו, איך תלך לחתונה בלי לצחצח
נעליים,
ואמר לו שיניח את רגלו על הכיסא כדי שהרצפה
לא תתלכלך, והתכופף לצחצח ולהבריך לו את
הנעליים.

אם אדם חי שהוא לא מציאות
והכל זה רק "הקרנות" (שטרארלן)
שהקב"ה מקרין בו
והבורא הוא העושה ולא אני
אז אין מריבות ויש אחדות
כי אף אחד לא קיים רק הבורא,

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

ואם כן אין הוא ואין אני
וזה נקרא עבודת השם.

ר אשר אמר לחבר
הטבע שלך מושך למטה לעצבות
ואמר צריכים להלחם לעלות הטבע למעלה עם
שמחה

ולא להזניח את עצמך

כי עוז וחדווה במקומו

איפה שיש השכינה שמה יש שמחה

ר' אשר אמר: 'מען דאף זיך אופהייבן' (צריכים
להתעלות)

מה נקרא אופהייבן?

האדם חושב שהוא חי, נושם, מדבר, עושה, רואה,
ובאמת הוא בדיוק להיפך,

האדם לא עושה ולא מדבר ולא רואה ולא נושם,

זה רק "הקרנות" (שטרארלן)

שהקב"ה מקרין בו

והוא העושה ולא אני,

ר' אשר אמר: הרצון מושך את האדם לחטוא,
ובאותו רגע ישנה את המחשבה שאומרת לו "אל
תעשה",

ואז צריך לצעוק אל ה':

תרחם עלי שלא אלך אחרי הרצון לחטוא

אל אחרי המחשבה שלא תחטוא.

אחד בא לר' אשר לשאול בעצת קודשו על אחד
מבני משפחתו שהציעו לו שידוך פלוני, הגיב ר'
אשר ואמר: הם שני

עולמות הם שונים לגמרי, אבל עם "הכנעה
ושתיקה" יכול להיות להם חיים טובים.

199

האדם הוא פלג גופא,

לא יתכן שהאדם יהיה מסוגל

להשלים מטרתו בחיים

כאשר הוא בינו לבין עצמו

או חברותא או מיתותא

כך שבודאי כל אחד ואחד

צריך לעשות את כל מה שניתן לעשות

כדי שלא יהיה בודד

ומובדל מהחברה משפחה וכדומה

כי לבד לא ניתן להשלים מטרתו בחיים

אשר למענה נברא מכתב לה

צריך האדם לבקש הרבה מהשי"ת

שינחהו בדרך האמת

ושיתן לו את השכל האמיתי

איך להתנהג בזה העולם,

כי האדם צריך להאמין שכל בקשה

שהוא מתחנן ומבקש מלפניו יתברך

אינה שבה ריקם,

והעיקר צריך להתפלל

שנוכה כולנו כאחד

להגיע לאחדות השלימות

וישכולנו נתאחד לעובדו בלבב שלם,

מתוך הכרת ערכינו האמיתי

ש'מה אנו ומה חיינו',

ואין אנו נוקפים אצבע למטה

אא"כ מכריזים מלמעלה.

האמנתי שופטים

בשבת אחרי הצהריים יצאתי מביתי

על מנת ללכת לכותל המערבי להתפלל

אולם החלטתי לפני זה להיכנס לביתו של

רבי אשר ולראות מה שלומו.

כאשר נכנסתי לבית היה הבית כמעט

ריק מאנשים.

ר' אשר עצמו ישן והיו אצלו רק שני אנשים.

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

ברגע שראו אותי הם שמחו מאד וביקשו ממני רשות ללכת. ובעצם הם הודיעו שהם הולכים!

הייתי מאד בתחושת רוגזה על ההתנהגות הזאת. רצייתי מאד להיות בכותל, וזה שהם פתאום כלאו אותי בבית גרם לי עוגמת נפש ותסכול עמוק.

ולא עברו אלא 5 דקות ור' אשר פתאום התעורר. פתח את עיניו ואמר לי "גוט שבת". עניתי לו "גוט שבת".

ר' אשר קם מהמיטה. ניגש אל הקיר הסמוך והתחיל למשש אותו. כך מישש את הקיר בכפו הפשוטה הנה ושוב.

ואז הוא פונה אלי ואומר לי: "דו זעעסט? (את/ה רואה?) הקיר הזה שאני נוגע בו הוא לכאורה קיר הבית שלי.

אבל אם יהודי רוצה ללכת לכותל המערבי, והוא לא יכול ללכת לשם, והוא מצטער שהוא לא יכול ללכת, הוא צריך לדעת שהקיר הזה, הכותל הזה, הוא בעצם הכותל המערבי, והוא יכול להתפלל כאן ולפעול כל מה שהוא רצה להתפלל ולפעול בכותל. העיקר זה הכוונה!"

האמנתי שופטים ר' אשר שלח אותנו להתבודד בזוגות: והיה אומר. "דברו זה עם זה בעבודת ה'", שיח הלב היה אחד מסממני הידידות הנפלאה בין דוד ויהונתן, אהבה שאינה תלויה בדבר.

כאשר כל אחד יכול לספר לחברו את כאביו ונגעיו ודרכי התמודדותו. ואינו חושש שיספר עליו לשון הרע. כך מקבלים דין מן דין. הדיבורים הללו אי אפשר להתחיל לעבוד בשעת הניסיון. כמו שחייל איננו מתאמן בשדה הקרב.

הזמן לכך הוא בהתבודדות,

בשעת חשבון הנפש. אז העצות הללו נעשות קבועות במוחנו. ***

"אין אדם עומד על דברי תורה, אלא אם פן נקשל קהן;". מאמר חז"ל זה, נכון בפרט ביחס לדברי ר' אשר. רבים מאתנו נוכחו, שרק אחרי שנכשלים, במציאות החיים, לומדים כיצד הדבורים שלו פועלים. כך הם נעשים ברורים ואפשר להתחבר אליהם. דבוריו היו פשוטים בתכלית.

בשמיעה ראשונה, בד"כ, לא עשו רושם, שיש בו להתחבר אליהם. ואמנם הוא היה אומר: "תתגלגל כמה שנים עד שתבין אותי". כי רק במסלול ניסיונות החיים, מקבלים הדיבורים

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

משמעות אמתית ומעשית. *** דיבורים ששמענו
מר' אשר,
כהנחיה לחיים.

דיבור ראשון:
הדרך – "סובלים ושותקים, סובלים ושותקים..."

דיבור שני: איך הולכים בדרך הזו? איך
שותקים?
"רבש"ע תן לי כח לעבור מה שאני צריך לעבור".

דיבור שלישי: לימוד מחבר,
מעשי יותר מכל דרשה,
מפני שחבר מדבר מתוך
מעברים, שעבר בעצמו.
ואתה יכול למצוא עצמך
באותם מעברים,
שעוברים עליך.

נכנסתי פעם לר' אשר
ומצאתי אותו יושב על הספה בחדרו,
הוא פתח ואמר:
איך אני שאני כזה קמצן כזה גנב כזה...
וכו' (כך מנה עוד רשימה ארוכה)

לוקח תפוח ונותן לבן אדם!?! –
אז מצאתי אותו את הבורא שהוא הנותן ולא אני.

וחזר שוב ואמר, איך אני שאני כזה קמצן וכו'
איך אני לוקח תפוח ונותן לבן אדם
לא יכול להיות שזה ממני אז מצאתי
את הבורא שהוא הנותן.

ככה חזר על עצמו כמה פעמים –
להחזיר עמוק בלב
"והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלוקים אין עוד"
- זה היה המסר.

אמרתי פעם לר' אשר:
ר' אשר, גם אם אני זוכה לפעמים לחיות עם
הנקודה
- כלומר להכיר את השפלות ולחיות עם האמונה –
אבל מיד אני נופל שוב במחשבה של הגאווה
שהנה זכיתי להכיר את האמת
ואם כן מה התועלת בכך?! אמר לי ר' אשר:
על זה נאמר: "והחיות רצוא ושוב".
(כלומר שזו היא הדרך מתחזקים באמונה –
נופלים בגאווה ושוב מתחזקים...)

ר' אשר היה במירון,

אני זוכר שהגעתי לחצר הבית שם הוא היה.
באותה העת עמדו בחצר הרבה אנשים
ור' אשר עמד ודיבר עם מאן דהוא,
כשרק התקרבתי למקום
לפתע עזב ר' אשר את כולם והתקרב לעברי
ואז הוא אמר את המשפט הבא:
"זה לא הוא ולא היא (כשהוא מצביע על
הסובבים)
זה הוא (כאן הצביע כלפי מעלה)",

בזמנו לא הבנתי את משמעות הדברים,
אבל במשך השנים הבנתי היטב
כמה חשוב ויסודי הכלל הזה לחיים
וזה ליווה אותי ומלווה אותי עד היום,
בכל נסיון ביחסים עם הזולת
אני מיד נוכר שאין את מי להאשים
ואין על מי להתרגז
כי "זה לא היא זה הוא" ...
מכתב יח א
צריך האדם לחיות את חייו
דרך הבחירה
להכריח את עצמו להתבטל
ולהגיע לבחינת התינוקות שלו,
שאין לו שום אחיזה

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

מבלעדי מציאות האמונה
הפשוטה הגדולה והחזקה

אשר כפי אשר יתרוקן מלבושיו
יתפשט מכל הקנינים המדומים,
יזכה לחיות את האמונה להיות
משכן להשראת שכינתו בתוכו,

אשר זאת כל תכלית הבריאה
אשר חפץ להשרות
שכינתו בתחתונים דייקא,

וע"י כך יהיה דבוק
בעצם רצונו הפשוט יתברך,
ואז כלום לא יהיה חסר לו
בבית המלך, מלכו של עולם.

מכתב יח ב'
אני תקוה כי ה' יתן לכם את הכח
שתוכלו שוב להכנס אל המסחר
הקב"ה ישלח ברכה והצלחה

העיקר אל תפחדו תהיו רגועים ולא עצובים

התאזרו בשמחה זה יביא לכם הסדר הנכון במח
לדעת מה לעשות בזמן קשה
בהתחזקותכם תוכלו לעזור אחרים
מכתב יח ב'

יש זמן שהאיש מוסר את עצמו כולו לבוראו
ואז יכול לדבר עמו עם אלוקיו מעומק לבו
כמו שמדבר איש עם חברו וידידו

כך הוא מדבר כי הקב"ה ממלא כל חללו
ויכול אז האיש לגלות את עצמו
ולומר כל אשר בלבבו
ובאותו זמן אינו יכול ואינו רוצה
להסתיר שום דבר

הוא עומד לפני הקב"ה בלי מסך המבדיל
ברגעים אלה מתגלים לפניו
רחמיו המרובים של הקב"ה אליו
שיצילהו וישמרהו מכל הקטרוגים ולוקח אותו
תחת חסותו

מכתב יז
בוא ונתאחד כולנו
להתחיל את העבודה מיד בלי שום פחד
ורק נפחד מעוצם סכנתנו

להיות נעלם רגע אחד מן האמא של העולם

ואז נצעק אליה בכל לבבנו אמא
היכן נעלמת מעינינו בזמנים הקריטיים

וזו היא התפילה הקצרה
שביקשת לשאת למען גאולתן של ישראל
תפילה שתעשה פירות למען כבוד שמו
והקמת השכינה מעפרה
להחזיר עטרה ליושנה
להשיב לב אבות על בנים
ולב בנים על אבותם בקרוב בימינו אמן

בא אלי גביר אחד שהקים הרבה דברים,
והסברתי לו עד שהבין
שאף אחד לא חושב על הרבש"ע,
אפילו תלמידי חכמים
מדברים על הרבש"ע
ולא חושבים על הרבש"ע.

ומי שרק עושה משהו חושב
שכבש את כסא הכבוד,
והרבש"ע כבר אצלו בכיס,
ובשביל זה שלח לו הקב"ה

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

הפסד של עשרים מליון דולר,
שיכיר שיש רבש"ע

216

החברים צריכים לקבל על עצמם
כמטרה ראשונה ועליונה ביותר
שלא לדבר לשון הרע כלל וכלל
כי בה יסוד הפירוד.

שלמות הבריאה

לא תהיה בשום אופן
כי אם עי אחדות אמיתי.

ואיך יתכן אחדות אמיתי
כאשר מדברים לשון הרע
ומלבים בזה את הפירוד,

הלא בזה שמדברים לשון הרע
נותנים כח לסט"א
יותר מכל פעולה אחרת,

כי ע"י ספור לשון הרע
אנו בעצמנו פורצים את החומה
של הקדושה והטהרה
ומאפשרים לסט"א לחדור פנימה.

מה יעשה כאשר מתעורר
ההתלהבות לדבר לשון הרע?

העצה היא להתבודד ולהתבונן
וישאל את עצמו האם האדם
מסוגל לעשות למישהו רע,
הלא הכל מאתו יתברך שמו,
כמו שאמר דוד המלך ע"ה (ש"ב טז):
וכי ה' אמר לו לקלל,
כך ירבה בהתבוננות - ובתפלה להשי"ת
עד שיצנן את האש של הסט"א
מהרצון לדבר לשון הרע.

ועי"כ יתעורר כח האש דקדושה
שהיא בחינת משיח צדקנו בנין בית שלישי.

216

בש"ק נתקף הראש בכאבים חזקים,
הכאבים היו קשים מנשוא
ובכל זאת לא הסכים הרא"ש
שיסיעו אותו לבית החולים.

במהלך יום השבת הסתובבו החברים
בתחושה ירודה.

הרא"ש העביר מסר לחברים מחדרו

באמרו בזה"ל: בזה שאתם עצובים וירודים
אתם גורמים לי כאבים יותר גדולים וחזקים

תפקידכם להתפלל ולהיות שמחים
אדרבה ככל שתהיו יותר שמחים
יהיה קל לי לסבול את הכאבים

החברים התארגנו ביחד להתעודד
ולאמירת תהילים בצוותא
216

ביום הראשון של ראש השנה
בעת תפלת שחרית
עבר הרא"ש בין החברים
וזרזם על התפלת בכוונה,
והתבטא ואמר

אם אינכם מתפללים בכוונה
לשם מה באתם לכאן.

הרא"ש ביקש שנתאמץ בתפלה
גם ביום השני
כי ככל שנתפלל יותר
הכח הקטרוג

תחלש בהתאם.***

שפת אמת דברים תרמב

חיזוק יומי אלול תשפ"ג

עד שהגיע לשלימות שילוב הוי"ה-אדנ"י
 שזה שווה כמו שלומד תלמיד ותיק מאה שנה"
 --
 ואם כוחך עמך,
 תעסוק בגמילות חסדים
 עם שבורי לב ונדכאי רוח,
 וזה ענין בדוק
 לעורר ישועות מאוצר מתנת חינוך,
 כי מה אתה רחום אף הוא רחום,
 ומרחמין עליו מן השמים..."

"ודוד ברח (משאול) וימלט
 ויבוא אל שמואל הרמתה"
 במדרש "אותו הלילה שברח דוד מלפני שאול –
 למד משמואל הנביא מה שאין תלמיד
 כותיק לומד במאה שנה",
 וזה התחיל לפרש את הדבר לפי דרכו,
 נענה הרא"ש ואמר:
 הדבר פשוט בתכלית,
 כאשר הרגיש דוד בפחד משאול המלך שרצה
 להרוג אותו,
 הפך דוד את הפחד הזה לפחד אלוקים

על כל פשעים תכסה אהבה.
 ואיך יכולין לבא לאהבה
 כשיש רוב פשעים.
 רק כשמקבלין התוכחה
 והעונשין והיסורין מתוך אהבה.
 ולכן כתי' לכו כו' ונוכחה כו'
 אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו
 פי' ע"י קבלת התוכחה יתלבנו החטאים:

107

לפני תפילתו בשחרית הזכיר משהו לר' אשר
 את הפסוק(שמואל א' י"ט)

216